

ANTON MEDVED:

POMLAD OBHAJA DONAVA...

1.

Pridihala zopet je nežna pomlad
na vetrca mehkih perutih
in pesem vstajenja, oživiljenih nad
ubira v razblaženih čutih.

Nad Donavo plava belina meglic,
pokožno se zibljejo vali,
prhutajo jate povodnih ptic
na levi, na desni obali.

Kralj žarkov sede na nébesni tron,
zasvetijo čarno se gradi,
strepeče srebrnih valov milijon:
pozdravljen nam, prerok pomladi!

2.

Mogočna reka Donava, povej,
ne spé li v tvoji temni globočini
slovanske pesmi, glasi epopej,
potlačenega naroda spomini?

Pred duhom bliskoma se mi vrsté
krvavi boji, divjih ljudstev gonja,
in sladko petje drozgov mi grené,
in cvet vijolic mi ne siplje vonja.

Kako pokaži dan, kar vzame noč?
Tu pij krasoto, ki se ti odklepa!
Na svetu mine vse, umetnost, slava, moč —
narava le ostane večno lepa.

3.

Čolnič odpenja, pesem popeva
ribičev mladi sin.
Daleč njegova pesem odmeva
preko tihih dolin,
kakor veren spomin.

Onikraj Donave, reke modre
hišica nizka stoji,
ondi ravna si zlatnate kodre
deklica iskrih oči,
živozardela kot kri.

Kaj mu nemirne prsi nadima,
neti v pogledih sijaj? —
Zbegla je dolga, žalostna zima,
zemlja pretvarja se v raj,
došel je ljubljeni maj.

Vstajajo zvončki, petje se vzbuja,
topel prigreva žar,
Ko zadoni slavospev aleluja,
stopita pred oltar,
v srečen se združita par.

4.

Skrivnosten mrak.
 Pihlja cefir lehak.
 Po Donavi zibljiv me nese čoln.
 Kam žene duh me, hrepenenja poln?

Poslednji svit
 v valovih je razlit,
 kot bi se trudna zemlja in nebo
 v poljubu tihem strnila tesno.

In ti molčiš?
 Izraza ne dobiš?
 Ah, nič ne čuti on, kdor čuti to,
 kar se z besedami pove lahko.

5.

Kakor nevesta, ko sine zor,
 skliče družic-prijateljic zbor,
 da ji nadenejo krilo poročno;
 trava je vzknila, prinikle cvetice,
 stvarnici zaljšajo radostno lice,
 godbo posluša ptic milozvočno.

Glavo nad reko naslonim ob dlan.
 Vse precvita, vse sili na dan
 v dihu razkošnega mladoletja.
 Le na obrazu, ki se upodablja
 v vodi prozorni bled iz korablja,
 najti sledú ni nobenega cvetja.

6.

Iz daljnih iztočnih, obmorskih mest
 po Donavi ladij stotero je spelo.
 Nektero bi slišali temno povest,
 ko njeno bi dno govoriti umelo.

Podolje objame mesečna noč,
 narahlo šumljajo vali zaspani —
 kar vrisk se razlegne do neba vpijoč,
 obkolijo ladijo čolni neznani.

Na bregu dišalo je cvetje lepo,
 na ladiji kupčevi balzam in mira,
 in biseri, grolice, svila, zlato,
 sijali so žarki smaragda, safira.

Na bregu se cvetje odpira brstno,
 kraljevo solnce se dvigne na vzhodi,
 pokojno se smejeta zemlja, nebo,
 po Donavi prazna ladija blodi.

Razbojniki-vitezi v grobih zdaj spé.
 Pod zemljo zaklade stražijo vragi.
 Rzsuti zidovi na skalah štrlé,
 čestitajo sivemu času na zmagi. —

